

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΑΠΛΟ !

Ο άνθρωπος, ο συγκεκριμένος άνθρωπος, είναι μεγαλοδημοσιογράφος (όπως μεγαλογιατρός) σχολιαστής του με το πολυπληθέστερο κοινό τηλεοπτικού δελτίου ειδήσεων των οκτώ και δύο με μεγάλες κυκλοφορίες αθηναϊκών εφημερίδων (μιας ημερήσιας και μιας κυριακάτικης). Διπλή καθημερινή παρουσία. Από τους ανθρώπους δηλαδή που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη που, κατ' ακολουθίαν, επηρεάζουν τον τρόπο που ψηφίζουν οι Έλληνες. Δεν είναι άμοιροι ευθύνης, με άλλα λόγια, για την απύθμενη πολιτική καταβύθιση της χώρας. Κι ας κραυγάζουν σήμερα κατά των πολιτικών.

Έγραφε λοιπόν την Κυριακή, 11 Νοεμβρίου (και επανέλαβε με άλλη διατύπωση πέντε μέρες αργότερα): «Πρώτον ότι στο ζήτημα των αποκρατικοποιήσεων ο υπουργός Οικονομικών έχει δημοσίως συνταχθεί με την απαίτηση της τρόικας να καταργηθεί ο ελεγκτικός ρόλος της Βουλής - κάτι που συνιστά ευθεία προσβολή ή κατάργηση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας [...] Δεύτερον ότι στο ζήτημα των εργασιακών σχέσεων δεν έχω ακούσει καμία κυβερνητική δέσμευση ότι τα πράγματα θα αποκατασταθούν στην προτεραιία (sic) κατάσταση μόλις περάσει η σημερινή "κατάσταση εκτάκτου ανάγκης"».

Η συλλογιστική προκαλεί σε σχολιασμό. Και πρώτα επί του πρώτου θέματος. Πρόκειται για πλήρη παρανόηση. Οι αποκρατικοποιήσεις είναι καθαρά αρμοδιότητα της εκάστοτε κυβερνήσεως πρόκειται για καθαρά κυβερνητικές αποφάσεις. Αλλιώς δεν έχουμε κυβέρνηση έχουμε κουμάντο της Βουλής. Πουθενά στο Σύνταγμα της χώρας δεν προβλέπεται ότι συμβάσεις, όπως οι των αποκρατικοποιήσεων, χρειάζονται προκαταβολικό έλεγχο / έγκριση της Βουλής. Είναι άλλο θέμα ότι, κάτω από τον φόβο να κατηγορηθούν για παρανομία, παρατυπίες, εύνοιες, λαδιές, δωροληψίες, διαφθορά (εν πάση περιπτώσει, επειδή πιστεύουν ότι έτσι έχουν το κεφάλι τους ήσυχο), οι διάφορες κυβερνήσεις κατέληξαν στην πρακτική να φέρνουν προς έγκριση (εξαγνισμό!) στη Βουλή τα πάντα. Έως απόφαση ρυθμιζούσα τις ώρες λειτουργίας των φαρμακείων του Πειραιά έως νόμο για το πού θα πουλιέται το γάλα για βρέφη. Πλήρης δηλαδή αλλοτρίωση του κοινοβουλευτικού συστήματος διακυβερνήσεως με θλιβερά για την απόδοση της κυβερνητικής εξουσίας επακόλουθα. Αν, τώρα, υπάρχει κάπου κάποιο νομικό κώλυμα, η δυσκολία εξουδετερώνεται εύκολα με νεώτερη νομοθετική ρύθμιση.

Τον ελεγκτικό της ρόλο η Βουλή, για να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους, τον παίζει a posteriori εκ των υστέρων. Κατά το άρθρο 70 παρ. 6 του Συντάγματος: «Ο κοινοβουλευτικός έλεγχος ασκείται από τη Βουλή ... όπως ορίζει ο Κανονισμός». Και ο Κανονισμός προβλέπει πολλούς τρόπους ασκήσεως του ελέγχου: πρόταση δυσπιστίας, εξεταστικές επιτροπές, ερωτήσεις, αναφορές, επερωτήσεις κ.ά. Όλα επί τετελεσμένων κυβερνητικών πράξεων. Ο άνθρωπός μας λοιπόν μπορεί να κοιμάται ήσυχος. Δεν υπάρχει φόβος "προσβολής ή κατάργησης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας" μας. Μάλλον το αντίθετο επιχειρείται ομαλή και αποτελεσματική διακυβέρνηση.

Επί του δεύτερου σημείου του αναφερομένου στις εργασιακές σχέσεις. Βασικό θέμα διαμάχης ήταν το ύψος των αποζημιώσεων των απολυόμενων υπαλλήλων και εργατών: Θα ήταν όλα μια χαρά, αν υπήρχε μία κυβερνητική δέσμευση περί επανόδου "στην προτεραιία (sic) κατάσταση". Απλό μοιάζει. Φοβάμαι πως το θέμα είναι πολύ σοβαρότερο από μία παρόλα ενός ασχέτου. Μου έχει προξενήσει μεγάλη εντύπωση το περιεχόμενο δύο πρόσφατων εκδόσεων (υπό την αιγίδα της Παγκόσμιας Τράπεζας - World Bank). Φέρουν τους τίτλους: Severance Pay Programs around the World: History,